

het
extractie
ritueel
XULLUX - II -

Jakim Kravanja

NOVEL REBELS
UITGEVERS

AARDE

HOOFDSTUK 1

EEN RUW ONTWAKEN

Cara had het lege graf al zolang niet meer bezocht. Haar moeders naam stond op de grafsteen gekerfd, maar Lilith lag hier niet begraven. Nee, haar moeders lot was veel erger. Regendruppels hingen stil in de lucht. Dit was zonder twijfel een droom. Naast haar stond zichzelf, hoewel de andere Cara maar tot aan haar kin kwam. Ze schrok er niet van, alsof het doodnormaal was om je jongere zelf te zien. Deze Cara was van zo'n drieënhalp jaar geleden, toen ze dertien jaar oud was. Golvende blonde haren hingen rond haar gezicht. Tegenwoordig droeg ze haar haren in een paardenstaart. Een klassieke jurk, zoals deze Cara droeg, had ze jaren niet meer gedragen.

Breinaalden tikten tegen elkaar aan. Haar jongere versie was een deken aan het breien. Een deken van huid. Van mensenhuid?

'Hij is bijna klaar,' zei ze zonder op te kijken. 'Dit staat me vast prachtig.'

Dit meisje klonk vrolijk. Zorgeloos. Was dit haar Engelenkant? Cara wilde zichzelf vragen waar ze mee bezig was, maar werd afgeleid door nóg een Cara, die aan haar andere zijde stond. Dit moest haar Demonenkant zijn. Deze Cara trapte onophoudelijk een knuffelbeer met geklauwde voorpoten.

Ze vond het afschuwelijk om aan te zien. Terran was haar beste vriend. Ze zou hem nooit iets aandoen. Voordat ze er iets van kon

zeggen, hoorde ze iemand gniffelen.

Op de grafsteen van haar moeder zat ineens een donkerblauw konijn. Ze wist zeker dat hij er zonet nog niet zat. ‘Wat een gestoorde tuttebellen, vind je ook niet?’

Opnieuw werd ze onderbroken toen ze haar mond opende om iets te zeggen.

‘Wees stil,’ fluisterde het konijn. ‘Als ze je zien, ga je eraan. Kijk me niet zo dom aan. Je moet ervandoor.’ Hij wees met zijn hangoren naar iets achter haar.

Cara wilde niet naar het brutale konijn luisteren, maar draaide zich toch om en zag een mausoleum. Iets bonkte er met zoveel kracht tegenaan dat de regendruppels uit de lucht vielen. De toegangspoort verboog toen iets zich opnieuw ertegenaan gooide. Iemand probeerde er met geweld uit te komen. Ze hoorde een grommende ademhaling en kneep zichzelf in haar arm, maar werd niet wakker.

Het mausoleum kwam steeds dichterbij, ondanks dat ze niet bewoog. Als aan de grond genageld keek ze toe, terwijl ze wist dat ze eigenlijk moest wegrennen. Met elke dreun deukte de toegangspoort verder in. Totdat hij uiteindelijk uit zijn scharnieren werd geramd. Een monster, meer dan twee meter groot, stapte uit het mausoleum. Hij had sikkelvormige hoorns en brede armen die zo lang waren dat ze zowat de grond raakten.

‘Waag het niet!’ brulde het monster toen ze het op een lopen wilde zetten.

Cara wilde gillen, maar er kwam geen geluid uit haar keel. Bewegen lukte ook niet. Het monster bekeek haar zwaar hijgend.

‘Psst!’ Iets tikte tegen haar knieën. ‘Psst!’ Het donkerblauwe konijn stond voor haar voeten. ‘Heb ik eindelijk je aandacht, suffice troela? Het is tijd om te gaan.’

Cara knikte, maar had geen idee waar het konijn het over had.

‘Nou, waar wacht je op? Kom mee!’

Zonder dat ze er iets over te zeggen had, begon ze te rennen, alsof iemand de besturing had overgenomen. Het monster brulde

terwijl ze tussen zijn lange armen dook. Ze volgde het konijn, dat neuriënd voor haar uit rende. Ondanks zijn korte pootjes bleef hij haar met gemak voor. Hij hupte moeiteloos over de grafstenen. Dit was een belachelijke droom, maar toch werd ze niet wakker. Dat maakte haar doodsbang. Zat ze hier gevangen? Rende ze hier in paniek rond totdat haar lichaam het begaf? Of totdat haar monsters haar te pakken kregen? Cara ontweek nog maar net een kruis, gleed weg en viel op de grond. Ze veegde modder uit haar gezicht en zag een marmeren gedenksteen. Haar naam stond erin gegraveerd.

‘Niemand kan je meer helpen,’ echode haar eigen stem.

Cara keek omhoog en zag haar jongere versies om de gedenksteen staan. De Cara met de breinaalden rolde één tussen haar vingers. De tweede breinaald gooide ze naar de andere Cara, die deze uit de lucht greep. De breinaalden groeiden en werden messcherp. Beide Cara's hieven de breinaalden als zwaarden boven hun hoofden. Wat had dit te betekenen? Waarom vielen ze haar aan? Ze wilde overeind springen, terugvechten, zich niet gewonnen geven, maar in plaats daarvan hield ze haar handen als een schild voor haar gezicht. Haar lichaam werd gloeiend heet. Een kokende vuurstraal spoot uit haar vingertoppen.

Met een schok zat Cara rechtop in bed.

De muur van haar slaapkamer stond in lichterlaaie. Helaas was dit niet onderdeel van haar droom. En helaas was het niet de eerste keer dat dit was gebeurd. Haar vingertoppen smeulden nog na.

‘Godinzijdank!’ riep Terran uit. Hij stond op haar benen. ‘Ik kreeg je maar niet wakker.’

‘Ik ook niet,’ mompelde ze binnensmonds. Ze keek hem verontschuldigend aan, maar zoals altijd vroeg hij alleen of het goed met haar ging. Wrijvend over haar vingers knikte ze en wipte uit bed. ‘Snel, we hebben geen tijd te verliezen.’

Met Terran onder haar arm rende ze naar haar slaapkamerdeur.

Ze opende de deur en werd begroet door een vlam. Een schild van doorschijnend licht omhulde haar en Terran onmiddellijk. De vlammen rolden knetterend over haar krachtveld. Verrast, maar verder ongedeed, rende Cara de gang op. Als een vurige zee gleden de vlammen over de muren van het twee verdiepingen tellende appartement.

‘Geweldig,’ hoestte Cara. ‘Ik ben hier amper een maand. Mevrouw Norris?’ riep ze naar de deur aan de andere kant van de lange gang.

Voordat ze aanstalten kon maken de brandende gang te volgen, kreeg ze de geklauwde poten van Terran in haar gezicht. ‘Nee, Cara, we kunnen nu niet aan anderen denken.’

Cara beet op haar lip. ‘Een huis in brand zetten is niets nieuws voor mij, maar een pleegouder roosteren wel. Mevrouw Norris?’ riep ze opnieuw, terwijl ze de gang volgde.

Het krachtveld hield de vlammen nog op afstand, al verboog het inmiddels van de hitte. Ze bereikte de slaapkamerdeur, tuurde om de hoek, onderdrukte nog een hoest en riep opnieuw de naam van haar pleegmoeder.

‘Hé, juffie, wat moet jij nog hierbinnen?’ riep een gedempte stem.

Met een sprong draaide Cara zich om.

Een brandweerman met een veiligheidsmasker voor zijn gezicht stond onderaan de trap. ‘Kom onmiddellijk naar buiten!’

Cara volgde de brandweerman, die het krachtveld niet kon zien, met tegenzin naar buiten.

Volgens Terran hadden ze vrij weinig aan een krachtveld als ze zou zijn gestikt. Dat herhaalde hij in ieder geval eindeloos, terwijl ze buiten in haar pluizige pyjama toekeek hoe de brandweer het torenhoge vuur onder bedwang probeerde te krijgen. Hij preekte weer eens over haar roekeloze gedrag, maar ze luisterde niet. Miriam sprong namelijk uit haar auto en kwam met grote stappen naar haar toegelopen. Nee toch! Wat had haar begeleider hier te

zoeken? Had ze de sirenes gehoord? De rookpluim gezien? Was Miriam er meteen vanuit gegaan dat zij er iets mee had te maken? Cara stelde haar helaas niet teleur.

Miriam keek Cara beschuldigend aan. ‘Wat heb je nú weer gedaan?’

Niets, wilde Cara antwoorden, maar dat klopte niet. Het huis van haar pleegouder stond door haar in brand. Het was alleen niet zo gebeurd als Miriam dacht.

‘Mevrouw Norris,’ riep Miriam toen ze een dunne vrouw aan de overkant van de straat zag staan. Voordat ze naar haar toe rende, mompelde ze duidelijk hoorbaar: ‘Je hebt tenminste nog niemand van kant gemaakt.’

Aan de andere kant van de straat, die overvol nieuwsgierige buurtbewoners stond, zat mevrouw Norris op een bankje met een deken over haar rug. Ze keek met verdrietige ogen naar de vlammen. Haar lange grijze haren, die ze normaal in een knotje droeg, hingen slap over haar schouders. Elke rimpel die ze had, leek nog dieper.

Hoewel Cara haar woning niet opzettelijk in brand had gestoken, voelde ze zich verantwoordelijk. Al helemaal omdat mevrouw Norris altijd zo aardig voor haar was. Ondanks dat het algemeen bekend was dat ze voor problemen zorgde, had mevrouw Norris haar in huis genomen. Ze geloofde niet in slechte mensen, had ze haar verteld. Ze geloofde alleen dat mensen slechte dingen overkwamen.

Zou ze naar haar toe gaan om haar te troosten? Mevrouw Norris was aan het praten met Miriam, keek toen op en zag Cara, die net een stap naar voren wilde zetten.

‘Demonenkind!’ krijste mevrouw Norris. ‘Blijf uit mijn buurt! Demonenkind dat je bent!’

Misschien beter van niet, dacht Cara en draaide zich vlug om. Mevrouw Norris moest eens weten hoe dicht ze bij de waarheid zat.

Niet veel later kwam Miriam hoofdschuddend haar kant uit.

‘Kijk eens wat je gedaan hebt.’

Zonder een woord te zeggen, liep Cara achter Miriam aan naar haar auto.

Toen Miriam de eerste keer zo tegen haar was uitgevallen, was ze er nog verontwaardigd tegen ingegaan, maar ondanks dat Miriam zo’n chagrijnige trut was, had ze een punt. Het was wel degelijk Cara’s schuld dat alle ramen van een van haar pleeghuizen eruit waren geknald. Het was ook haar schuld dat een tunnel was ingestort nadat meerdere ooggetuigen haar hadden zien wegrekken. En meerdere woningen, de tel was ze inmiddels kwijtgeraakt, waren in vlammen opgegaan.

Nadat ze de Demontator had verslagen, was ze door een medewerker van het Centrale Continuüm, oftewel het CC, benaderd. Deze organisatie zorgde er onder andere voor dat de Aarde een neutrale planeet bleef. Een gebied waar mensen niets wisten van andere rassen of magie, beter bekend als ezomytiek, in de rest van het heelal. Haar krachtveld was een vorm van ezomytiek. Het kon weleens voorkomen dat een mens per ongeluk in aanraking kwam met ezomytiek, een ezomytiek voorwerp of een wezen dat niets op Aarde te zoeken had.

Terran en zij waren patronen. Het was hun taak om ervoor te zorgen dat mensen onwetend en ongedeerd bleven. Juist daardoor kwam ze vaak in de problemen. Ze waren ongelooflijk slecht in hun werk. Hoewel Terran daar anders over dacht. Hij vond dat ze het, gezien hun omstandigheden, niet beter konden doen. Hij had niet helemaal ongelijk. Het was niet alsof het makkelijk was om een Cycloop te vangen zonder een spoor van vernieling achter te laten. Of om een ezomytiek artefact, dat mensen kon vervloeken, ongezien uit een museum te stelen. En wie had wel eens een spook ervan overtuigd dat het niet aardig was om mensen voor de grap dood te laten schrikken?

Haar werk was echter niet verantwoordelijk voor wat er vanavond was gebeurd. Ze had geen controle gehad over haar

krachten, die alsmaar bleven groeien. Ze had geen last meer van slaapverlamming, maar toch kon het tijdens haar dromen weleens uit de hand lopen. Ze kon er ook vrij weinig aan doen als er dan vuur uit haar vingers schoot.

Diep in slaap hadden haar Engelen- en Demonenkant zich gemanifesteerd als haar grootste vijanden. Als Xullux was het niet altijd eenvoudig om de balans te vinden tussen haar tegenstrijdige gevoelens en vooral haar tegenstrijdige krachten. Hoe meer ze haar best deed om een helft te onderdrukken, hoe harder de andere helft zich ertegen verzette. Het voelde als een eeuwige machtsstrijd om de overhand. Soms voelde het daardoor alsof ze een gespleten persoonlijkheid had. Haar Demonenhelft zocht het gevaar op, kon het niets schelen wat anderen van haar dachten en had gewelddadige uitbarstingen. Haar Engelenkant was makkelijk gekwetst, wilde altijd behulpzaam zijn en deed niemand pijn. Meestal had ze het goed onder controle, maar kennelijk was het vannacht in haar dromen overgelopen.

Hier kon ze Miriam natuurlijk niets over vertellen. Daarom kon ze het Miriam nauwelijks kwalijk nemen dat ze niet in haar onschuld geloofde. Toch was er nog nooit bewijs gevonden dat zij er iets mee te maken had. Ezomytiek was niet makkelijk aan te tonen. Ergens zou ze het daarom op prijs stellen als Miriam haar niet altijd als een crimineel behandelde. Maar voor haar begeleider was er maar één mogelijke verklaring: het was pyromaan Cara met een vlammenwerper in de slaapkamer. Zaak opgelost.